

*Člověk vymyslel řeč proto,
aby se mu vešel do hlavy celý svět.*

Jiří Voskovec

TAKY JSTE, PANE, HRÁL TENIS?

Srpen se láme do druhé poloviny a pátá odpolední hodina již dávno vzala za své.

S Jirkou Lelkem si dáváme na „čtyřce“, u pár roků již neexistující zahradní restaurace, partičku tenisu. Žádné velké utkání, jako vždycky pouze volně či ostřeji pinkáme. Ze severní strany kurtu nás z lavičky sleduje starší pár. Pán má určitě hodně přes osmdesát, paní stále vypadá mladě a má šarm i eleganci.

Já hraji na jejich, severní straně kurtu, k lázním. Jirka alias Hořa na jihu. Vždycky tak nastupujeme. Když je Hořa na severu, tak po prvních balónech křičí:

„Tady je blbě vidět, tady nemůžu hrát. Nevidím!“

Proto jsem taky na severu. A teď mám za sebou dvojici diváků. Myslím si, spíše se naivně domnívám, že mám v sobě trochu z Vládi Záveského. Alespoň maličko, on byl neskutečný a jedinečný. Záves často rozprávěl s diváky. No a já, když sbírám balón u plotu, tak prohodím ke staršímu muži:

„Taky jste, pane, hrál tenis?“

„Hrál. A jak, to byste, váženě, koukal!“

Za pár minut jsme s Hořou dohráli. Zametli jsme a zamkli kurt. Pár na severu „čtyřky“ stále sedí na lavičce. Pozvali jsme je do naší tenisové klubovny na občerstvení. Neodmítli. Krátce se vzájemně představujeme.

Hrabě Josef Kinský z Kostelce nad Orlicí s manželkou Bernadetou, rozenou Merveldtovou.

Správci Frantovi Rachotovi málem padá tác s červeným vínem a pivem na novou zámkovou dlažbu před klubovnou.

Všichni čtyři sedíme u stolku. Pijeme víno, pivo i kávu. Vypráví se o tenise, Anenských lázních, které založila prababička paní hraběnky Anna Marie a kam jezdí manželé Kinští přes rok na léčení. Uprostřed povídání běžím do klubovny pro bělohradský tenisový poklad. Fotografii ze srpna 1928. Na naši „čtyřce“ je přes padesát lidí. Uprostřed fotografie, ve druhé řadě, v pulovru s norskými vzory, obklopen dámami, je profesionální tenisový mistr světa Karel Koželuh.

„Tady, ta pátá zleva, jsem já,“ říká Bernadeta Kinská a ukazuje do první řady, kde sedí ti nejmladší. „Tehdy mně bylo šest roků.“

„A paní hraběnko, ten fešák nad Koželuhem, v bílém svetru a saku, je táta Jirky Lelka, vidíte tu podobu,“ a můj prst směřuje na doktora Františka Lelka, tehdejšího třicetiletého předsedu klubu.

„Můj tatínek je zase tady,“ upřesňuje paní Kinská a její krásné hnědé oči se rozzáří. Díváme se na muže s knírkem a vyšším čelem, čtvrtého zprava ve třetí řadě.

Slunce zvolna zapadalo za bělohradským kostelem a báječně se vzpomínalo na zaslé časy. Říkám si, že je určitě dobré mezi sbíráním míčků něco prohodit. Třeba i:

„Taky jste, pane, hrál tenis?“

